

Hoofdstuk 1

Ooit was de nood hoog. Ik was al 58, had mijn man Ralf voor driekwart jaar weggebonjourd naar zee en ons huis was verkocht om zijn zeilreis te financieren. ‘Huur jij voor die periode maar een flatje,’ zei hij.

Al eeuwen had ik nagedacht over een leven zonder Ralf. Dat het niet zou lukken om op een flatje houvast te vinden in een nieuw bestaan, was inmiddels mijn vaste overtuiging. Dus al die jaren zon ik op iets beters. Hield ik ogen en oren open. Zo kon het gebeuren dat ik via een krantenadvertentie negen maanden lang oppasser kon worden op een vrijstaand huis met huisdieren op Texel. Op een eiland! Veilig, de veerboot vaart niet ’s nachts en ’s nachts kan het ernstigste gebeuren. Wat een kans. Eindelijk echt helemaal alleen.

Bij terugblikken lijkt alles snel gegaan. Dat is het eigenlijk ook. Want wat is de ruim zeven jaar tussen toen en nu op de gemiddelde duur van een mensenleven?

Het duivelse heilige moeten zat me natuurlijk achter de broek. Niettemin nam het nogal veel tijd voor in mezelf iemand opstond die vond dat nadenken, terugblikken en verwerken mooi en prachtig was, maar die het de hoogste tijd vond om de mouwen op te stropen en van het bittere nulpunt af omhoog te klimmen.

Toen de eigenaren van het huis na de afgesproken negen maanden terugkwamen van hun camperreis was ik aardig

op dreef, waarschijnlijk omdat mijn brein en ziel vele jaren het voorbereidende werk hadden gedaan.

Dat was maar gelukkig ook, want Ralf kon opeens op de stoep staan. Het bericht van een schipbreuk of zijn overboord slaan waarop ik had gehoopt, was uitgebleven.

Ik schaam me niet voor die hoop. Ik wenste hem niet dood. Ik wenste mijzelf vrij en vreesde terecht het initiatief voor een echtscheiding te moeten bekopen met de dood. Dat weten degenen niet die me zouden minachten om mijn hoop op Ralfs ondergang. Maar het neemt niet mijn angst weg dat iemand me er werkelijk op gaat aanspreken. Aan de hand van voorbeelden over Ralfs gedrag en driftbuien zou ik me moeten verklaren en verdedigen. De herinneringen daaraan wil ik mezelf besparen.

Een gevolg van die angst is dat ik vaak iets zoek achter het gedrag van mensen die me hier op Texel bekend zijn geworden. Bijvoorbeeld als ze op straat met elkaar staan te praten en ze me van boven tot onder opnemen als ik ze passeer.

Hoe dan ook, Texel bood de beschutting waarin het goed gedijen was. Niet alleen als veste omringd door zee. Ook binnen en buiten dat eenzaam gelegen oppashuis kon ik me schuilhouden. De rust en stilte van de eilandnatuur relativeerden het ongereputeerde van het verleden. Ze susten mijn angstgedachten die een ordinaire vrouw met oorringen in me opriep, een vrouw die regelmatig op het eiland opdook, de weduwe van een fobiepatiënt van Ralf, die na

een zoveelste gespreksessie op de stoep voor ons huis doodgebleven was.

Wist zij dat ik getuige was geweest van de driftige duw die Ralf haar man daar voor onze voordeur gaf? Wist zij dat ik die duw als aansporing had bedacht om Ralf te laten vluchten? En indien het antwoord ja was, wat kon zij mij met haar kennis aandoen?

Met de terugkomst van de huiseigenaren zat mijn taak als oppasser erop. Ik zocht naar nieuw onderdak op Texel. Juist op Texel waar Ralf me niet een-twee-drie zou kunnen overrompelen. Goddank staan er na het toeristenseizoen veel zomerhuisjes leeg. Zo belandde ik in een huisje achter een boerderij aan de ...